

# Biuletenio *Mūsų tarnyba ir gyvenimas priedas*

## GEGUŽĖS 3–9 D.

### IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | SKAIČIŲ 27–29

**„Kaip ir Jehova, būkime nešališki“**

**w13 6/15 p. 10, pstr. 14**

**Ištabi Jehovos asmenybė: prieinamas ir nešališkas**

<sup>14</sup> Seserys kreipėsi į Mozę: „Kodėl mūsų tėvo vardas turėtų dingti iš jo kilties dėl to, kad jis neturi sūnaus?“ Jos prašė: „Duokite mums nuosavybę tarp mūsų tėvo brolių.“ Ar Mozė ėmė teisintis, kad toks jau įstatymas, todėl niekuo negalys joms padėti? Ne, jis „pateikė jų atvejį Viešpačiui“ (Sk 27:2–5). Ir ką Jehova atsakė? Štai jo žodžiai: „Celofhado dukterys teisingai kalba. Tu tikrai turi duoti joms paveldimą nuosavybę tarp jų tėvo brolių. Pervesk joms jų tėvo paveldą.“ Negana to, remdamasis šiuo išimtinio atveju, Jehova davė papildomą nurodymą, kurį Mozė turėjo įtraukti į Įstatymą: „Jei miršta vyras, neturėdamas sūnaus, jo paveldą pervesite jo dukteriai“ (Sk 27:6–8; Joz 17:1–6). Taigi nuo tada visoms Izraelio moterims, atsidūrusioms panašioje padėtyje, buvo garantuota teisė į tėvo palikimą.

**w13 6/15 p. 11, pstr. 15**

**Ištabi Jehovos asmenybė: prieinamas ir nešališkas**

<sup>15</sup> Koks maloningas ir nešališkas sprendimas! Matydamas, kad toms izraelitėms nėra, kas padėtų, Dievas pats jomis pasirūpino. Jehova į jas žiūrėjo su tokia pat pagarba kaip ir į visus kitus izraelitus (Ps 68:6 [68:5, *Brb*]). Tai tik vienas iš daugelio Biblijos pasakojimų, bylojančių brangią

tiesą: Jehova nėra šališkas ir myli kiekvieną savo tarną (1 Sam 16:1–13; Apd 10: 30–35, 44–48).

**w13 6/15 p. 11, pstr. 16**

**Ištabi Jehovos asmenybė: prieinamas ir nešališkas**

<sup>16</sup> Kaip galime sekti Jehovos nešališkumo pavyzdžiu? Atminkime: elgtis nešališkai pavyks tik tada, jei vadovausimės derama nuostata. Daugelis galbūt manome, jog mūsų nuostata kitų atžvilgiu yra teisinga. Tačiau tikriausiai sutiksime, kad objektyviai įvertinti savo paties požiūrį ne taip jau paprasta. Kaip tad galime išsiaiškinti, ar iš tiesų esame nešališki? Kai Jėzus norėjo sužinoti, ką kiti apie jį šneka, paklausė savo ištikimų draugų: „Kuo žmonės laiko Žmogaus Sūnų?“ (Mt 16:13, 14) Puiki pamoka. Tu irgi galėtumei paprašyti gero draugo, kad atvirai tau pasakytų, ar iš tavo elgesio akivaizdu, jog esi nešališkas. O jeigu, jo nuomone, kartais dar pasimato didesnis tavo prielankumas tam tikros rasės ar socialinės padėties žmonėms? Tada karštai melsk Jėvą, kad padėtų tau taisyti požiūrį ir kuo tiksliau sekti jo nešališkumo pavyzdžiu (Mt 7:7; Kol 3:10, 11).

**Ką vertinga radome**

**it-2-E p. 528, pstr. 5**

**Aukos**

**Liejamąsios atnašos.** Liejamąsios atnašos buvo atnašaujamos kartu su dauguma kitų aukų, ypač nuo tada, kai izraelitai apsigyveno Pažadėtojoje žemėje (Sk 15: 2, 5, 8–10). Tam buvo naudojamas vynas („svaigusis gėrimas“). Jį užpildavo ant aukuro (Sk 28:7, 14; palygink su Iš 30:9;

Sk 15:10). Apaštalas Paulius Filipuose gyvenantiems krikščionims rašė: „Jeigu ir esu tarsi liejamoji auka išliejamas ant jūsų tikėjimo aukos ir tarnystės, aš džiaugiuosi.“ Kalbėdamas apie save kaip apie liejamąją atnašą Paulius išreiškė savo pasiryžimą aukotis dėl bendratikių (Fil 2:17). O nujausdamas savo artėjančią mirtį Paulius rašė Timotiejui: „Aš jau išliejamas tarsi liejamoji auka ir mano iškeliavimo metas čia pat“ (2 Tim 4:6).

## GEGUŽĖS 10–16 D.

### IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | SKAIČIŲ 30–31

#### „Laikykis duotų įžadų“

w17.04 p. 3–4, pstr. 2–3

#### „Įvykdyk, ką pažadi“

<sup>2</sup> Kai Biblijoje sakoma, kad žmogus davė įžadą, turima omenyje, kad jis atsakingai, su visu rimtumu pasižadėjo Dievui ką nors dėl jo nuveikti, jam paaukoti, imtis kokios nors tarnybos ar nuo ko nors susilaikyti. Įžadas daromas laisva valia, niekam neverčiant. Bet jeigu jau žmogus nusprendžia ką nors pasižadėti, Jehova pagrįstai tikisi, kad į savo įžadą jis žiūrės rimtai ir jaus pareigą jo laikytis. Dievo akyse įžadas rimtumu prilygsta priesaikai – iškilingam pasižadėjimui, kad asmuo ką nors padarys arba ko nors nedarys (Pr 14:22, 23; Hbr 6:16, 17). Ką iš Šventojo Rašto sužinome apie tai, kaip dera žiūrėti į Dievui duodamus įžadus?

<sup>3</sup> Mozės įstatyme buvo pasakyta: „Kai žmogus padaro įžadą Viešpačiui ar priesaika įsipareigoja įvykdyti pažadą, savo žodžio nelaužys. Jis įvykdys visa, kas išėjo iš jo lūpų“ (Sk 30:3 [30:2, Brb]). Vėliau Die-

vo įkvėptas Saliamonas užrašė tokius žodžius: „Kai duodi įžadą Dievui, nedelsk jo vykdyti, nes kvailas jam neteikia malonumo. Įvykdyk, ką pažadi“ (Mok 5:3). Jėzus irgi patvirtino, kad duoti įžadą yra labai rimta. Jis kalbėjo: „Senovėje buvo pasakyta: ‘Neprisiek tuščiai, bet įvykdyk savo įžadus Jehovai’“ (Mt 5:33).

#### nwt žodynėlis

**Įžadas.** Iškilingas Dievui duodamas pasižadėjimas ką nors padaryti, paaukoti auką, duoti kokią dovaną, imtis tam tikros tarnybos ar susilaikyti nuo ko nors, kas savaime nėra draudžiama. Įžadas prilygo priesaikai (Sk 6:2; Mok 5:4; Mt 5:33).

**Priesaika.** Pareiškimas, kuriuo asmuo įsipareigoja sakyti tiesą, arba iškilingas pasižadėjimas ką nors daryti ar ko nors nedaryti. Neretai toks įžadas duodamas viršesniai asmeniui, dažniausiai – Dievui. Savo sandorą su Abraomu Jehova irgi su-tvirtino priesaika (Pr 14:22; Hbr 6:16, 17).

w04 8/1 p. 27, pstr. 3

#### Skaičių knygos apžvalga

**30:6–8. Ar gali krikščionis atšaukti žmonos duotą pažadą?** Dabar kiekvienas Jehovos garbintojas pats atsakingas už savo pažadus. Pavyzdžiui, pasiaukojimas Jehovai yra asmeniškasis pažadas. (Galatams 6:5) Vyras neturi galios jo atidėti ar panaikinti. Tačiau žmona turi vengti pažadų, prieštaraujančių Dievo Žodžiui ar kliudančių atlikti savo pareigas sutuoktiniui.

#### Ką vertinga radome

ia p. 56, pstr. 17

#### Ji išliejo širdį Dievui

<sup>17</sup> Kitą rytą Ona prie padangtės atėjo su Elkana. Greičiausiai ji pasisakė, ko prašiu-

si Dievą ir ką jam pažadėjusi. Pagal Mozės įstatymą vyras turėjo teisę atšaukti žmonos įžadą, duotą be jo žinios (Sk 30: 11–16 [30:10–15, *Brb*]). Bet Elkana, dievo-baimingas vyras, to nepadarė. Jiedu pagarbino Jėhovą ir iš Šilojo leidosi į kelionę namo.

## **GEGUŽĖS 17–23 D.**

### **IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | SKAIČIŲ 32–33**

**„Išvarkite visus tenykščius gyventojus“**

**w10 8/1 p. 23**

**Ar žinojote?**

**Kas buvo „aukštumos“, dažnai minimos hebrajiškosiose Biblijos knygose?**

Kai izraelitai ruošėsi įžengti į Pažadėtąją žemę, Jėhova liepė jiems išnaikinti visas ten gyvenusių kanaaniečių įrengtas dievų garbinimo vietas. „Sunaikinsite visas jų statulas, sunaikinsite visus liedintus atvaizdus, išgriausite visas jų šventas vietas aukštumose“, – įsakė Dievas (Skaičių 33:52). Tos netikrų dievų garbinimo vietos būdavo ant kalvų arba ant paaukštintų aikštelių kitur, pavyzdžiui, po medžiais arba miestuose (1 Karalių 14:23, *Brb*; 2 Karalių 17:29; Ezechielio 6:3, *Brb*). Paprastai ten stovėjo aukurai, šventieji stulpai, statulos, smilkytuvai ir kiti dievų garbinimo reikmenys.

**w08 2/15 p. 27, pstr. 5–6**

**Mokymės iš izraelitų klaidų**

Mes susiduriame su panašiais išmėginimais kaip kadaise izraelitai. Šių laikų visuomenė turi savų stabų – tai gali būti ir pinigai, ir pramogų pasaulio įžymybės arba

sporto žvaigždės, taip pat politinės ideologijos. Dar kiti dievukais laiko savo tikėjimo vadovus ar net šeimos narius. Yra pavojus, kad ir mums viena ar kita užgoš svarbesnius interesus. Artima draugystė su žmonėmis, nemylinčiais Jėhovos, gali sužlugdyti mūsų tikėjimą.

Daugybė izraelitų susiviliojo Baalo garbinimu, o Baalo kultas pasižymėjo seksualiniu amoralumu. Į panašius žabangus įsipainioja ir šių laikų Dievo tarnai. Štai namuose vienas likęs smalsus arba neapdairus asmuo spragtels kompiuterio pele ir to užteks, kad suterštų savo sąžinę. Kaip būtų apgailėtina, jei krikščionis įniktų į interneto pornografiją!

**w97 7/15 p. 8, pstr. 2**

**Išsilaikyti doriems blogio kupiname pasaulyje**

<sup>2</sup> Juk Jėhova yra gailestingas Dievas, tad kodėl jis reikalavo išnaikinti Kanaano gyventojus? (Išėjimo 34:6) Viena, 'kad kanaaniečiai neišmokytų [Izraelio] daryti bjaurysčių, kurias jie darė savo dievams, ir tuo nusidėti Viešpačiui Dievui' (Pakartoto Įstatymo 20:18, *Brb red.*). Mozė taip pat pasakė: „Dėl šitų tautų piktadarysčių Viešpats išvaro jas nuo tavęs“ (Pakartoto Įstatymo 9:4, *Brb red.*). Kanaaniečiai buvo tikras blogio pavyzdys. Jų garbinimui buvo būdingas seksualinis ištvirkimas ir stabmeldystė (Išėjimo 23:24; 34:12, 13; Skaičių 33:52; Pakartoto Įstatymo 7:5). Kraujomaiša, homoseksualizmas ir lytinis potraukis prie gyvūnų buvo 'Kanaano šalies elgesys' (Kunigų 18:3–25). Nekalti vaikai buvo žiauriai aukojami netikriems dievams (Pakartoto Įstatymo 18:9–12). Nenuostabu, jog, Jėhovos požiūriu, pats tų tautų egzistavimas kėlė fizinį,

moralinį bei dvasinį pavojų jo žmonių gerovei! (Išėjimo 34:14–16)

## **Ką vertinga radome**

**it-1-E p. 359, pstr. 2**

### **Ribos**

Burtais išsiaiškinus, į kurį krašto regioną tam tikra giminė kelsis, reikėjo nuspręsti, kiek žemės jai derėtų paskirti. Čia buvo svarbu atsižvelgti į giminės dydį, kaip nurodė Jehova: „Žemę padalysite šeimoms mesdami burtus. Didesnei duosite didesnį paveldą, mažesnei – mažesnį. Kiekviena šeima gaus tai, ką parodys burtai. Visi gaus nuosavybę savo giminės valdoje“ (Sk 33:54). To, ką lėmė burtai, keisti nebuvo galima, tačiau reikėjo nuspręsti dėl giminės teritorijos dydžio. Antai paaiškėjus, kad Judo giminė gavo per daug žemės, dalis jos buvo atiduota Simeono palikuoniams (Joz 19:9).

## **GEGUŽĖS 24–30 D.**

### **IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | SKAIČIŲ 34–36**

**„Jehova – mūsų prieglobstis“**

**w17.11 p. 9, pstr. 4**

**Ar ieškai prieglobsčio pas Jėhovą?**

<sup>4</sup> O kaip būdavo tada, jeigu kas nors praliedavo kito kraują netyčiomis? Toks žmogus, nors niekam pakenkti ir neketino, vis tiek užsitraukdavo kraujo kaltę (Pr 9:5). Jehova, būdamas gailestingas, leisdavo tokiems bėgti į vieną iš šešių prieglaudos miestų ir ten saugiai pasislėpti nuo keršytojo už kraują. Prieglaudos mieste žmogus turėdavo likti iki vyriausiojo kunigo mirties (Sk 35:15, 28).

**w17.11 p. 9, pstr. 6**

**Ar ieškai prieglobsčio pas Jėhovą?**

<sup>6</sup> Netyčia atėmęs kitam gyvybę, žmogus iškart turėdavo bėgti į prieglaudos miestą ir, „sustojęs prie miesto vartų, pateikti savo bylą to miesto seniūnams“. Šie turėdavo mielai jį priimti (Joz 20:4). Po kurio laiko tą žmogų išsiųsdavo pas seniūnus miesto, kuriame įvyko nelaimingas atsitikimas, kad jie būtų išspręstų. **(Perskaityk Skaičių 35: 24, 25.)** Tik jeigu seniūnai nustatydavo, jog žmogžudystė tikrai netyčinė, bėglys būdavo sugražinamas į prieglaudos miestą.

**w17.11 p. 11, pstr. 13**

**Ar ieškai prieglobsčio pas Jėhovą?**

<sup>13</sup> Pasiekęs prieglaudos miestą, bėglys būdavo saugus. Apie tuos miestus Jehova pasakė: „Jie bus prieglauda“ (Joz 20:2, 3). Dievas nereikalavo, kad žmogų, netyčia užmušusį kitą, darsyk už tai teistų. Be to, kraujo keršytojui nebuvo leidžiama įžengti į prieglaudos miestą, kad atimtų bėgliui gyvybę. Jehovos globoje tas žmogus galėjo jaustis visiškai saugus ir nebijoti keršto. Paminėtina ir tai, kad prieglaudos miestai nebuvo kalėjimas. Bėglys ten galėjo dirbti, būti naudingas visuomenės narys ir ramia širdimi tarnauti Jėhovai. Jo gyvenimas ir toliau galėjo būti laimingas ir prasmingas.

## **Ką vertinga radome**

**c/ p. 142, pstr. 11, išnaša**

**Jehova duoda „išpirką už daugelį“**

Adomui ir levai išpirka negalioja. Mozės įstatyme buvo nurodymas dėl tyčinės žmogžudystės: „Neimsite išpirkimo už gyvybę žmogžudžio, nuteisto mirties bausme.“ (Skaičių 35:31) Adomas ir leva nusiėmė mirties, nes Dievui nepakluso tyčia,

sąmoningai. Taip jie prarado galimybę gyventi amžinai.

## GEGUŽĖS 31–BIRŽELIO 6 D.

### IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | PAKARTOTO ĮSTATYMO 1–2

„Sprendimas yra Dievo“

*c/ p. 164, pstr. 17*

**Vaikščiokime su Dievu ir ‘teisingai elkimės’**

<sup>17</sup> Tie dvasiškai brandūs vyrai žino, jog norėdami palaikyti teisingumą turi saugoti susirinkimą tyrą. Kartais jiems tenka nagrinėti sunkius nusizengimus. Tokiais atvejais jie prisimena, kaip elgiasi Dievas, – jis yra teisingas, bet kartu, jei tik įmanoma, ir gailestingas. Todėl vyresnieji nori paskatinti nusidėjėlį atgailauti. O kaip, jei šis nepaiso jų pastangų ir nusizengęs nesigaili? Jehovos Žodyje nurodyta imtis ryžtingų priemonių: „Pašalinkite piktadarį iš savo pačių tarpo.“ Vadinasi, jį teks atskirti nuo susirinkimo. (1 Korintiečiams 5:11–13; 2 Jono 9–11) Vyresniesiems skaudu žengti tokį žingsnį, tačiau jie suvokia, kad tai būtina norint išsaugoti susirinkimą moraliai ir dvasiškai tyrą. Vis dėlto jie tikisi, jog vieną dieną nusidėjėlis susipras ir grįš. (Luko 15:17, 18)

*w02 8/1 p. 9, pstr. 4*

**Būk ištikimas ir klusnus Dievo paskirtai vyresnybei**

<sup>4</sup> Tačiau teisėjams nepakakdavo vien žinoti Įstatymą. Būdami netobuli, šie tautos seniūnai turėdavo budriai saugotis tokių blogų polinkių kaip egoizmas, šališkumas, godulystė, nes tai galėjo iškreipti jų sprendimus. Mozė jiems įsakė: „Teisdami negailite būti šališki: išklausykite varguolį lygiai

taip, kaip ir didžiūną. Nesibaiminkite dėl žmonių, nes teismas yra Dievo.“ Vadinasi, Izraelio teisėjai nagrinėdavo bylas Dievo vardu. Kokia garbinga pareiga! (Pakartoto Įstatymo 1:16, 17, kursyvas mūsų)

### Ką vertinga radome

*w13 9/15 p. 9, pstr. 9*

**Jehovos priminimai – mūsų naudai**

<sup>9</sup> Izraelitai keturiasdešimt metų turėjo klaipoti po „siaubingą dykumą“. Jehova iš anksto konkrečiai nepaaiškino, kaip tautą ves, kaip saugos, kaip ją rūpinsis. Vis dėlto žmonės daugybę kartų patyrė, koks patikimas yra Jehova, kokie teisingi jo įsakai. Nesvetinguose tyruose Dievas rodė izraelitams kelią debesies stulpu dieną ir ugnies stulpu naktį, taip primindamas, kad visada yra su jais (Įst 1:19; Iš 40:36–38). Rūpinosi ir būtiniausiais žmonių poreikiais. „Jų drabužiai nenusinešiojo nei jų kojos sutino.“ Išties, „jie nieko nestokojo“ (Neh 9:19–21).

## BIRŽELIO 7–13 D.

### IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | PAKARTOTO ĮSTATYMO 3–4

„Jehovos įstatymai išmintingi ir teisingi“

*it-2-E p. 1140, pstr. 5*

**Supratimas, išmanymas**

Nuodugniai studijuodamas Dievo Žodį ir vadovaudamasis juo savo gyvenime žmogus įgyja išmanymo ir tampa išmintingesnis už savo mokytojus, protingesnis už senolius (Ps 119:99, 100, 130; palygink su Lk 2:46, 47). Taip yra todėl, kad visi Dievo įstatymai ir teisiniai nuostatai yra teisingi ir išmintingi. Jeigu izraelitai būtų juos vykdę, aplinkinės tautos iškart būtų pastebėjusios

jų pranašumą, kad jie išmintingi ir protingi (Ist 4:5–8; Ps 111:7, 8, 10; palygink su 1 Kar 2:3). Protingas žmogus pripažįsta, kad Dievo Žodžio tiesos yra neginčijamos, jis nori gyventi pagal Dievo Žodžio principus ir prašo Dievą, kad padėtų taip gyventi (Ps 119:169). Jis stengiasi, kad Dievo žodžiai širdyje įsišaknytų (Mt 13:19–23), kad įsirežtų giliai tarsi į plokštę (Pat 3:3–6; 7:1–4). Sykiu jis ugdomi neapykantą klysteliams (Ps 119:104). Dievo Sūnus puikiai išmanė šventuosius raštus, žinojo, kas Raštuose apie jį išpranašauta ir kokia mirtimi jis turės mirti, todėl ir nebėgo nuo mirties ant kančių stulpų (Mt 26:51–54).

### **w99 11/1 p. 20, pstr. 6–7** **Kai duodama dosniai**

Apstulbinta to, ką girdėjo ir matė, karalienė nuolankiai pasakė: „Laimingi tavo dvaraičiai, nuolat tau tarnaujantys ir tavo išmintį girdintys!“ (1 Karalių 10:4–8) Nors Saliamono tarnus supo prabanga, ji nepavadino jų laimingais dėl to. Jie buvo laimingi todėl, kad nuolatos galėjo klausytis Dievo duotos Saliamono išminties. Koks puikus pavyzdys Šebos karalienė šiandien yra Jehovos tautai, kuri džiaugiasi paties Kūrėjo bei jo Sūnaus Jėzaus Kristaus išmintimi!

Taip pat verti dėmesio ir kiti karalienės žodžiai, pasakyti Saliamonui: „Tebūna palaimintas Viešpats, tavo Dievas“ (1 Karalių 10:9). Matydama Saliamono išmintį ir klestėjimą, ji aiškiai įžvelgė Jehovos ranką. Tai atitiko ankstesnį Jehovos pažadą Izraeliui. Tai, kad ‘laikysitės įstatų’, – sakė jis, – „parodys tautoms jūsų išmintį ir protingumą. Girdėdami apie visus šiuos įstatus, jie sakys: ‘Iš tikrųjų išmintingi ir protingi yra žmonės šios didelės tautos!’“ (Pakartoto Įstatymo 4:5–7)

### **w07 8/1 p. 29, pstr. 13** **Ar esi „turtingas pas Dievą“?**

<sup>13</sup> Laimindamas savo tarnus Jehova visada suteikia jiems, kas geriausia (Jokūbo 1:17). Štai izraelitams davė „kraštą, tekantį pienu ir medumi“. Nors Egipto žemė buvo apibūdinta panašiai, Jehovos duotas izraelitams kraštas skyrėsi nuo jos mažiausiai vienu svarbiu aspektu. „Tai šalis, kuria Viešpats, tavo Dievas, pasirūpina“, – sakė Mozė izraelitams. Taigi jie galėjo klestėti, nes Jehova juos globojo. Kol buvo ištikimi, izraelitai džiaugėsi gausiomis Jehovos dovanomis ir savo gyvensena akivaizdžiai pranoko aplinkines tautas. Taip, tik Jehovos palaiminimas žmogų „daro turtingą“! (Skaičių 16:13; Pakartoto Įstatymo 4:5–8; 11:8–15)

### **Ką vertinga radome**

### **w04 9/15 p. 25, pstr. 3** **Pakartoto Įstatymo knygos apžvalga**

**4:15–20, 23, 24. Ar draudimas daryti drožtus atvaizdus reiškia, kad netinka ką nors vaizduoti puošybos tikslais? Ne.** Draudžiama buvo daryti atvaizdus garbinimui – „juos garbinti ir jiems tarnauti“. Skulptūros ar piešiniai, skirti puošybai, Šventajame Rašte nedraudžiami. (1 Karalių 7:18, 25)

## **BIRŽELIO 14–20 D.**

### **IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | PAKARTOTO ĮSTATYMO 5–6**

### **„Padėkite savo vaikams pamilti Jėhovą“**

### **w05 6/15 p. 20, pstr. 11** **Tėvai, rūpinkitės savo šeimos poreikiais**

<sup>11</sup> Kalbant apie tai, ko gero, daugiausia cituojami žodžiai iš Pakartoto Įstatymo 6:

5–7. Atsiverskime Bibliją ir perskaitykime tas eilutes. Atkreipkime dėmesį, jog pirmiausia tėvai raginami ugdyti savo dvasingumą – puoselėti meilę Jehovai ir dėti širdin jo žodžius. Vadinasi, jums patiems reikia rimtai studijuoti Dievo Žodį, reguliariai jį skaityti ir apmąstyti, kad gerai perprastumėte Jehovos kelius, principus, įstatus. Tada jūsų širdis bus kupina puikių Šventojo Rašto tiesų ir plaks džiaugsmu, pagarba bei meile Jehovai. Kiek daug gerų dalykų tuomet įdiegsite savo vaikams! (Luko 6:45.)

**w07 5/15 p. 15–16**

**Kaip padėti vaikui tapti tikrai išsilavinusiam?**

Ko trokštate bei siekiate, ką vertinate, kuomet atskleidžia ne tik jūsų žodžiai, bet ir elgesys (Romiečiams 2:21, 22). Nuo pat kūdikystės vaikai mokosi atidžiai žiūrėti, ką daro tėvai. Mažyliai perpranta, kas jums labiausiai rūpi, ir dažnai tie dalykai tampa svarbūs jiems patiems. Jeigu iš tikrųjų mylite Jėvą, vaikai tai įžvelgs. Pavyzdžiui, matydami, kad neapleidžiate Biblijos skaitymo ir studijavimo, jie suvoks, jog pirmiausia ieškote Dievo Karalystės (Mato 6:33). Jeigu reguliariai lankote sueigas ir dalyvaujate Karalystės skelbimo darbe, vaikams bus ženklas, kad jums svarbiausia – šventa tarnyba Jehovai (Mato 28:19, 20; Hebrajams 10:24, 25).

**w05 6/15 p. 21, pstr. 14**

**Tėvai, rūpinkitės savo šeimos poreikiais**

<sup>14</sup> Iš Pakartoto Įstatymo 6:7 eilutės matome, kad jūs, tėvai, turite daug progų kalbėtis su vaikais dvasinėmis temomis. Drauge keliaudami, darbuodamiesi, poilsiaudami nepamirškite diegti savo atžaloms Biblijos

tiesas. Žinoma, nedera nuolat pamokslauti. Verčiau stenkitės nukreipti pokalbius ugdančia dvasine linkme. Pavyzdžiui, žurnale *Atsibuskite!* spausdinama daug straipsnių pačiomis įvairiausiomis temomis ir jais remdamiesi šnekėkitės apie Jehovos sukurtą gyvūniją, gamtos grožybes, nuostabią žmonijos kultūrą bei gyvensenos įvairovę. Tokie pašnekesiai tikriausiai paskatins jaunuolius daugiau skaityti ištikimo ir protingo vergo klasės leidinius (Mato 24:45–47, Jr).

**Ką vertinga radome**

**w19.02 p. 22, pstr. 11**

**Mozės Įstatymas byloja apie Jehovos meilę ir teisingumą**

<sup>11</sup> **Ką sužinojome?** Jehova mato ne tik žmogaus išorę, bet ir tai, kas slypi jo širdyje (1 Sam 16:7). Jokia mintis, joks poelgis nėra nuo jo paslėptas. Dievas įžvelgia gerus mūsų bruožus ir nori, kad juos puoselėtume. Be to, jis ragina kontroliuoti nederamas mintis, kad jos neprivestų mūsų prie blogų darbų (2 Met 16:9; Mt 5:27–30).

## **BIRŽELIO 21–27 D.**

**IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | PAKARTOTO ĮSTATYMO 7–8**

**„Nesigiminiuok su jų žmonėmis vedybomis“**

**w12 7/1 p. 29, pstr. 2**

**Kodėl Dievas savo garbintojams prisakė tuoktis tik su bendratikiais?**

Jehova žinojo, kad Šėtonas siekia sugadinti Jo išrinktąją tautą, pastūmėdamas juos garbinti netikrus dievus. Todėl rūpindamasis viso Izraelio gerove, Dievas įspėjo, kad

klaidatikiai „nugręš tavo vaikus nuo manęs tarnauti kitiems dievams“. Tai buvo labai rimta. Jei Izraelio tauta nupultų imdama garbinti kitus dievus, ji netektų Dievo malonės bei apsaugos ir taptų lengvu grobiu savo priešams. Kaip gi tada iš šios tautos kiltų žadėtasis Mesijas? Tad suprantama, kodėl Šėtonas visaip stengėsi sugundyti izraelitus vedybomis su kitataučiais, kurie tikrojo Dievo negarbino.

**w15 3/15 p. 30–31**

**Tuoktis „tik Viešpatyje“. Ar tai vis dar realistiška?**

Vis dėlto jis per savo Žodį davė nurodymą tuoktis „tik Viešpatyje“. Kodėl? Nes žino, kas jo tarnams geriausia. Jis ne vien nori savo tarnus apsaugoti nuo bereikalingo skausmo, kurį patirtų dėl neišmintingo apsisprendimo, bet ir trokšta, kad būtume laimingi. Štai Nehemijo dienomis daug žydų buvo vedę ne Jehovos garbintojas. Nehemijas jiems priminė, kas nutiko su Saliamonu, – jis buvo „Dievo mylimas, [...] tačiau svetimtautės moterys jį net įvedė į nuodėmę“ (Neh 13:23–26). Todėl mūsų pačių gerovei Dievas davė nurodymą tuoktis tik su jo garbintojais (Ps 19:8–11 [19:7–10, *Brb*]; Iz 48:17, 18). Tikrieji krikščionys dėkingi Dievui už rūpinimąsi ir leidžiasi jo vedami. Taip jie parodo pripažįstantys jį savo Valdovu, turinčiu teisę nustatyti, kaip dera elgtis (Pat 1:5).

**w15 8/15 p. 26, pstr. 12**

**Artėjant galui saugokis blogų draugijų**

<sup>12</sup> Ypač atsargiai rinktis draugiją turi tie, kas ieško gyvenimo draugo. Dievo Žodyje pasakyta aiškiai: „Neįsikinkykite į nelygų jungą su netikinčiais. Kas gi sieja teisumą su savivale? Arba ką bendra šviesa turi

su tamsa?“ (2 Kor 6:14) Taigi tiems, kas nori kurti šeimą, Biblijoje prisakyta tuoktis „tik Viešpatyje“, tai yra su krikštytu, Biblijos normų paisančiu Jehovos garbintoju (1 Kor 7:39). Pasirinkęs sutuoktiniu bendratikį, įgyji draugą, kuris myli Jėvą ir tau pačiam padeda ištikimai atlikti dievatarnystę.

**Ką vertinga radome**

**w04 2/1 p. 13, pstr. 4**

**Jehova kasdien mumis rūpinasi**

<sup>4</sup> Melsdami kasdienės duonos turime prisiminti, jog reikia ir dvasinio maisto. Nors ir labai išalkęs po ilgo pasninko, Jėzus pasi-priešino Šėtono gundymui paversti akmenis duona. Jis pasakė: „Parašyta: ‘Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.’“ (Mato 4:4) Jėzus čia citavo pranašą Mozę, kuris izraelitams kalbėjo: „[Jehova] darė tave nuolankų, leisdamas tau paalkti, paskui maitindamas tave mana, kurios nei jūs, nei jūsų protėviai nežinojote, idant tave pamoky-tų, kad žmogus gyvas ne vien duona, bet gyvena kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Viešpaties lūpų.“ (Pakartoto Įstatymo 8:3) Duodamas manos, Jehova ne tik aprūpino izraelitus maistu. Kai ko ir pamokė. Visų pirma jie turėdavo ‘pasirinkti tik tiek, kiek pakaktų vienai dienai’. Jeigu pririnkdavo daugiau, likusi dalis imdavo dvokti ir sukir-mydavo. (Išėjimo 16:4, 20) Bet šito neat-sitikdavo šeštą dieną: tuomet būdavo lei-džiama prisirinkti dvigubai, kad pakaktų ir per šabą. (Išėjimo 16:5, 23, 24) Taigi mana izraelitams primindavo, kad reikia klausyti Dievo ir kad gyvybę palaiko ne vien duona, bet ir „kiekvienas žodis, išeinantis iš Vieš-paties lūpų“.

## BIRŽELIO 28–LIEPOS 4 D.

### IŠ DIEVO ŽODŽIO LOBYNO | PAKARTOTO ĮSTATYMO 9–10

**„Ar daug Jehova, tavo Dievas, iš tavęs tikisi?“**

**w09 10/1 p. 10, pstr. 3–4**

**Ko Jehova iš mūsų tikisi?**

Kas galėtų skatinti mus noriai klausyti Dievo? Mozė nurodė vieną veiksni: reikia „pagarbiai bijoti Viešpaties“ (12 eilutė). Tai yra jausti didžiulę pagarbą Dievui ir jo keliams. Jeigu būsimė kupini pagarbios Dievo baimės, stengsimės nedaryti nieko, kas jam nepatinka.

Tačiau koks turėtų būti svarbiausias motyvas klausyti Dievo? Mozė pasakė: ‘Mylėk Jėhovą, tarnauk Viešpačiui, savo Dievui, visa savo širdimi ir visa siela’ (12 eilutė). Meilė Dievui – daugiau nei jausmas. Kaip aiškinama viename žinyne, „hebrajiški veiksmažodžiai, reiškiantys jausmus, kartais reiškia ir veiksmus, kurie iš tų jausmų kyla“. Taigi, jeigu tikrai mylime Dievą, stengsimės elgtis taip, kaip jam patinka (Patarlių 27:11).

**w09 10/1 p. 10, pstr. 6**

**Ko Jehova iš mūsų tikisi?**

Jei noriai klausysime Dievo, tai išeis tik į gera. Mozė ragino: ‘Laikykis visų Viešpaties, tavo Dievo, įsakymų, kuriuos įsakau tau šiandien tavo paties labui’ (13 eilutė). Taip, kiekvienas Jėhovos įsakymas – viskas, ko jis iš mūsų reikalauja, – yra mums naudingas. Argi galėtų būti kitaip? „Dievas yra meilė“, – sakoma Biblijoje (1 Jono 4:8). Todėl jis ir duoda tik tokius įsakymus, kurių laikydamiesi turime ilgalaikės naudos (Izai-

jo 48:17). Darydami viską, ko Jehova mūsų prašo, išvengsime daugelio nusivylimų dabar, o ateityje, valdant jo Karalystei, galėsime amžinai džiaugtis laimingu gyvenimu.

**c/ p. 16, pstr. 2**

**Ar tikrai įmanoma ‘suartėti su Dievu’?**

<sup>2</sup> Tokį artimą ryšį su Dievu senovėje turėjo Abraomas. Jehova šį patriarchą vadino ‘savo draugu’. (Izaijo 41:8, *Brb*) Taip, Dievas laikė jį savo draugu. Tokia laimė Abraomui teko, nes jis „patikėjo Dievu“. (Jokūbo 2:23) Ir šiandien Jehova jaučia ‘prieraišumą’ žmonėms, kurie jam iš meilės tarnauja. (Pakartoto Įstatymo 10:15, *Jr*) Jo Žodyje esame raginami: „Artinkitės prie Dievo, ir jis artinsis prie jūsų.“ (Jokūbo 4:8) Tai drauge ir kvietimas, ir pažadas.

### Ką vertinga radome

**it-1-E p. 103**

**Anakiečiai**

Tai buvo aukštaūgių žmonių gentis. Jie gyveno kalnuotose Kanaano vietovėse, taip pat kai kuriuose pakrantės regionuose, daugiausia pietiniuose. Vienu metu trys garsūs anakiečiai – Ahimanas, Šešajas ir Talmajas – gyveno Hebrone (Sk 13:22). Būtent čia 12 hebrajų žvalgų pirmą kartą ir pamatė anakiečius. 10 iš jų sugrįžę ėmė skleisti kalbas, neva tame krašte yra prieš Tvaną gyvenusių milžinų palikuonių ir kad hebrajai prieš juos atrodo tarsi žiogai (Sk 13:28–33; Įst 1:28). Anakiečiai dėl savo aukšto ūgio tapo etalonu, su kuriuo buvo lyginami kiti aukštaūgiai žmonės – tokie kaip emai ir refajai. Kadangi anakiečiai garsėjo savo jėga ir tvirtumu, radosi priežodis: „Kas gali atsilaikyti prieš Anako sūnus?“ (Įst 2:10, 11, 20, 21; 9:1–3).